វគ្គ XVII

ទាយាទស្លីតឺរីន

វាកំពុងឈរនៅចុងម្ខាងនៃបន្ទប់មួយដែលមានប្រវែងវែង ហើយរាងងងឹតបន្តិច។ សសរថ្មខ្ពស់ត្រដែតមានឆ្លាក់រូបពស់ជាច្រើនប្រទាក់ចូលគ្នា ត្រូវបានកសាងឡើងដើម្បីទ្រពិតានដែលកប់បាត់នៅក្នុងភាពងងឹត ហើយចោលស្រមោលវែងៗពណ៌ខ្មៅនៅក្នុងស្បែអន្ធការដ៏ចម្លែកដែលជះពណ៌បៃតងស្រាលពេញទីកន្លែងនោះ។

បេះដូងរបស់វាលោតយ៉ាងលឿន។ ហេរី បានឈររង់ចាំស្ដាប់ភាពស្ងៀមស្ងាត់ដ៏គួរឲ្យព្រឺក្បាលនោះ។ តើសត្វពស់ដ៏ធំនោះអាចរង់ចាំវាយឆ្មក់វានៅក្បែរជ្រុងងងឹតខាងក្រោយសសរទាំងនោះដែររឺទេ? ហើយចុះឯណាជីននី?

វាបានដកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាចេញ ហើយដើរឆ្ពោះទៅមុខតាមចន្លោះសសរដែលមានរូបពស់នោះ។ រាល់ស្នូរជើងដ៏ប្រុងប្រយ័ត្នរបស់ហេរីឮខ្ទរមកវិញដោយសារជញ្ជាំងថ្មងងឹតទាំងនោះ។ ហេរី បានបង្រួមភ្នែកឲ្យតូច ហើយប្រុងប្រៀបខ្លួនរួចជាស្រេចដើម្បីបិទភ្នែក ឲ្យតែឃើញចលនាកម្រើកណាមួយ។ ភ្នែកដែលមានរន្ធរបស់សត្វពស់ថ្មទាំងនោះមើលទៅដូចជាកំពុងសម្លឹងមើលមកវា។ ក្រៅពីចលនាក្រពះរបស់វា វាគិតថាវាបានឃើញអ្វីមួយកំពុងតែមានចលនា។

ពេលដែលវាដើរមកដល់សសរមួយគូចុងក្រោយ រូបសំណាកមួយដែលមានកំពស់ប្រហែលនឹងបន្ទប់សម្ងាត់នោះបានលេចឡើងស្កុងៗពីមុខវា។ រូបសំណាកនោះត្រូវបានសង់ឡើងនៅជាប់នឹងជញ្ជាំងតែម្ដង។

ហេរីត្រូវអើតកដើម្បីមើលទៅមុខដ៏ធំសំបើមនោះនៅខាងលើ។ រូបចម្លាក់នេះមានសភាពចាស់ណាស់ហើយ ព្រមទាំងរាងដូចជាស្វា ជាមួយនឹងពុកចង្កាស្តើងដែលធ្លាក់ស្ទើរតែដល់ចុងនៃអាវវែងសម្រាប់វេទគូធ្វើអំពីថ្ម ព្រមជាមួយនឹងជើងដ៏ធំពីរ កំពុងតែឈរនៅលើកំរាលដ៏រាបស្មើនៃបន្ទប់សម្ងាត់។ នៅចន្លោះជើងទាំងពីរនោះ មានមនុស្សម្នាក់កំពុងតែដេកផ្កាប់មុខ ពាក់រ៉ូបតូចពណ៌ខ្មៅ និងសក់ពណ៌ក្រហម។

- ជីននី- ហេរីនិយាយខ្សាវៗ ហើយរត់យ៉ាងលឿនទៅរកនាង ព្រមទាំងអង្គុយលុតជង្គង់ក្បែរនាង - ជីននី! កុំទាន់ស្លាប់អី! សូមមេត្តាកុំស្លាប់អី!- វាទុកចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាទៅលើកំរាល ហើយអង្រួនស្មារបស់ជីននី បន្ទាប់មកទាញឲ្យនាងដេកផ្ងារវិញ។ មុខរបស់នាងស្លេកស្លាំងដូចថ្ម ហើយត្រជាក់ តែភ្នែករបស់នាងបិទជិត សឲ្យឃើញថានាងមិនត្រូវបាលីបង្កកឡើយ។ ប៉ុន្តែអញ្ចឹងមានតែនាង...

- ជីននី ក្រោកឡើង!- ហេរីនិយាយយ៉ាងងងឹតងងុល ហើយអង្រួននាង។ ក្បាលរបស់ជីននីរង្គើពីម្ខាងទៅម្ខាងធ្វើឲ្យហេរីអស់សង្ឃឹម។

- នាងមិនក្រោកនោះទេ- សំឡេងដ៏ស្រទន់មួយបានបន្លឺឡើង។

ហេរីងាកបង្វិលខ្លួនដោយនៅតែលុតជង្គង់ដដែល។

ក្មេងប្រុសម្នាក់ខ្ពស់ សក់ពណ៌ខ្មៅ កំពុងតែឈរផ្អែកទៅនឹងសសរដែលនៅជិតបំផុត ហើយសម្លឹងមើលមកវា។ គាត់មើលទៅចម្លែក ហើយឈរនៅកន្លែងងងឹតព្រាលៗ ហាក់ដូចជាហេរីកំពុងតែសម្លឹងមើលគាត់តាមបង្អួចស្រអាប់មួយអ៊ីចឹង។ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីច្រឡំនោះទេ គឺគាត់ហ្នឹងហើយ។

- ថម...ថម រីតដល?

រីតដលងក់ក្បាលដោយមិនព្រមដកក្រសែភ្នែកចេញពីហេរីសោះ។

- តើលោកចង់មានន័យយ៉ាងម៉េចដែលថានាងមិនក្រោកទេនោះ?- ហេរីនិយាយតិចៗ - នាង...នាងមិន...?

- នាងនៅមានជីវិតនៅឡើយទេ- រីតដលនិយាយ - ប៉ុន្តែគ្រាន់តែ...

ហេរីសម្លឹងមើលគាត់។ ថមរីតដលធ្លាប់រៀននៅសាលាហុកវ៉ាតកាលពីហាសិបឆ្នាំមុន ហើយឥឡូវគាត់កំពុងតែឈរយ៉ាងអាថ៌កំបាំង មានតែពន្លឺបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះដែលបង្ហាញរូបរាងរបស់គាត់។ ឥឡូវនេះ យ៉ាងច្រើនគាត់អាយុត្រឹមដប់ប្រាំមួយឆ្នាំប៉ុណ្ណោះ។

- លោកគឺជាខ្មោចឬ?- ហេរីនិយាយទាំងមិនប្រាកដប្រជា។

- គឺជាការចងចាំ- រីតដលនិយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ដែលរក្សាទុកនៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុអស់រយៈពេលហាសិបឆ្នាំមកហើយ។

គាត់បានចង្អុលទៅកាន់កម្រាលក្បែរម្រាមជើងនៃរូបចម្លាក់យក្ស។ មានសៀវភៅកំណត់ហេតុមួយកំពុងតែបើកចំហ ដែលហេរីធ្លាប់បានឃើញនៅក្នុងបន្ទប់ទឹករបស់ម៉ុននីង មីតថល។ ភ្លាមនោះ ហេរីដូចជាវង្វេងអស់ហើយថា តើវាអាចមកនៅទីនោះបានដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែនៅមានរឿងបន្ទាន់មួយទៀតដែលត្រូវដោះស្រាយ។

- លោកត្រូវតែជួយខ្ញុំ ថម- ហេរីនិយាយ ហើយលើកក្បាលជីននីឡើងម្តងទៀត - យើងត្រូវតែយកនាងចេញពីទីនេះ ព្រោះនៅទីនេះមានពស់មួយក្បាល។ ខ្ញុំមិនដឹងថាវានៅទីកន្លែងណាទេ ប៉ុន្តែវាអាចចេញមកបានគ្រប់ពេល។ សូមជួយខ្ញុំផង...

រីតដលមិនកម្រើកនោះទេ។ ហេរីព្យាយាមលើកជីននីបានពាក់កណ្តាលខ្លួន ហើយងាកមករើសចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាម្តងទៀត។

ប៉ុន្តែចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាបានបាត់ទៅហើយ។

- តើលោកមានឃើញ...?

ហេរីក្រឡេកមើលទៅលើ។ រីតដលនៅតែសម្លឹងមើលវា ហើយគាត់កំពុងតែកាន់ចង្កឹះវេទមន្តរបស់ហេរី នៅចន្លោះម្រាមដៃវែងៗរបស់គាត់។

- អរគុណ!- ហេរីនិយាយ ហើយព្រមទាំងលាដៃទៅទទួលវា។

ស្នាមញញឹមបានបញ្ចេញលើជ្រុងម្ខាងនៃបបូរមាត់របស់រីតដល។ គាត់នៅតែបន្តសម្លឹងទៅហេរី ហើយកាន់ចង្កឹះផេទមន្តរបស់វាដោយមិនបញ្ចេញសកម្មភាពអ្វីឡើយ។

- ស្តាប់ខ្ញុំសិន!- ហេរីនិយាយយ៉ាងលឿន ជើងរបស់វាត្រូវទេរទៅម្ខាងដោយសារតែទម្ងន់របស់ជីននី - យើងត្រូវតែទៅពេលនេះ។ ប្រសិនបើពស់នោះចេញមក...

- វានឹងមិនចេញមកទេ លុះត្រាតែមានគេហៅវាឲ្យចេញមក- រីតដលនិយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់។

ហេរីបានផ្តេកខ្លួនជីននីទៅលើកម្រាលវិញ ព្រោះវាគ្មានសមត្ថភាពទប់នាងបានយូរទេ។

- តើលោកចង់បានន័យថាម៉េច?- ហេរីនិយាយ - ឲ្យចង្កឹះផេទមន្តមកខ្ញុំវិញ ខ្ញុំប្រហែលជាត្រូវការវា។

ស្នាមញញឹមរបស់រីតដលរីកកាន់តែធំ។

- ឯងនឹងមិនត្រូវការវានោះទេ- គាត់និយាយ។

ហេរីសម្លឹងមើលទៅគាត់។

- តើលោកចង់និយាយពីអ្វី? ខ្ញុំនឹងមិន...

- ខ្ញុំបានរង់ចាំពេលនេះជាយូរមកហើយ ហេរី ផោតធ័រ- រីតដលនិយាយ - រង់ចាំនូវឱកាសដើម្បីបានជួបឯង បាននិយាយជាមួយឯង។

- ឈប់សិន- ហេរីនិយាយដោយបាត់បង់ភាពអត់ធ្មត់ - ខ្ញុំគិតថា លោកមិនត្រូវចាប់ផ្តើមនិយាយពីវានៅពេលនេះទេ។ ពួកយើងកំពុងតែនៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់។ យើងអាចនិយាយនៅពេលក្រោយទៀតបាន។

- យើងត្រូវតែនិយាយនៅពេលនេះ- រីតដលនិយាយដោយនៅតែញញឹមយ៉ាងច្បាស់ ហើយគាត់បានយកចង្កឹះផេទមន្តរបស់ហេរីដាក់ចូលទៅក្នុងហោប៉ៅ។

ហេរីសម្លឹងមើលទៅគាត់។ រឿងរ៉ាវដែលកើតឡើងទាំងអស់នេះដូចជាចម្លែកខ្លាំងណាស់។

- តើជីននីក្លាយទៅជាយ៉ាងនេះបានយ៉ាងដូចម្តេចទៅ?- ហេរីសួរយឺតៗ។

- នេះជាសំនួរគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍មួយ- រីតដលនិយាយយ៉ាងរីករាយ - ហើយក៏ជារឿងដ៏វែងឆ្ងាយមួយដែរ។ ខ្ញុំគិតថា ហេតុផលពិតប្រាកដដែលធ្វើឲ្យនាងក្លាយទៅជាបែបនេះ គឺដោយសារតែនាងបានបើកចំហបេះដូងរបស់នាង ហើយបានប្រាប់រឿងសម្ងាត់របស់នាងទាំងអស់ដល់ជនចម្លែកម្នាក់ ដែលនាងមើលមិនឃើញ។

- តើលោកកំពុងតែនិយាយពីអ្វីហ្នឹង?

- សៀវភៅកំណត់ហេតុ- រីតដលនិយាយ - ជាសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ខ្ញុំ។ ជីននីបានសរសេរនៅក្នុងសៀវភៅនេះអស់រយៈពេលជាច្រើនខែមកហើយ។ នាងបានប្រាប់ខ្ញុំនូវរាល់ក្តីព្រួយបារម្ភដ៏គួរឲ្យអាណិត និងទុក្ខសោករបស់នាងដូចជា៖ តើបងប្រុសនាងស្តីឲ្យនាងយ៉ាងដូចម្តេចខ្លះ? តើនាងអាចមកសាលាបានជាមួយនឹងរ៉ូប និងសៀវភៅដែលនៅសល់ពីបងៗរបស់នាងបានយ៉ាងដូចម្តេច? ហើយតើ...- ភ្នែករបស់រីតដលបញ្ចេញពន្លឺភ្លែតៗ - តើនាងគិតថាហេរី ផោតធ័រដ៏ល្បីល្បាញអស្ចារ្យអាចនឹងចូលចិត្តនាងយ៉ាងដូចម្តេច?

រាល់ពេលដែលគាត់និយាយ ភ្នែករបស់គាត់មិនដែលដកចេញពីមុខរបស់ហេរីនោះទេ។ ស្ទើរតែពោរពេញទៅដោយភាពស្រេកឃ្លាននៅក្នុងកែវភ្នែករបស់គាត់។

- វាជារឿងគួរឲ្យធុញទ្រាន់ខ្លាំងណាស់ ក្នុងការរង់ចាំស្តាប់ពីបញ្ហាតូចតាច និងភ្លីភ្លើរបស់ក្មេងស្រីអាយុដប់មួយឆ្នាំម្នាក់នោះ- គាត់បន្លឺឡើង - ប៉ុន្តែខ្ញុំបានអត់ធ្មត់ ខ្ញុំបានសរសេរតបទៅនាងវិញ ខ្ញុំមានសមានចិត្ត ខ្ញុំមានចិត្តល្អ។ នាងស្រឡាញ់ខ្ញុំខ្លាំងណាស់។ នាងបានសរសេរថា៖ គ្មាននរណាម្នាក់យល់ចិត្តខ្ញុំដូចលោកនោះទេ ថម...។ ខ្ញុំរីករាយណាស់នៅពេលដែលខ្ញុំបានសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះ ដើម្បីសរសេររាល់ការសម្ងាត់របស់ខ្ញុំនៅក្នុងនេះ...។ ខ្ញុំហាក់ដូចជាមានមិត្តម្នាក់ដែលខ្ញុំអាចដាក់ចូលក្នុងហោប៉ៅ ហើយយកតាមខ្លួនបាន...។

រីតដលសើចយ៉ាងខ្លាំង និងយ៉ាងសោះកក្រោះ ដែលមិនសក្តិសមនឹងគាត់ឡើយ។ ហារីងើយមើលទៅគាត់ ធ្វើឲ្យសក់របស់វាធ្លាក់ត្រឹមក។

- ប្រសិនបើខ្ញុំនិយាយដោយខ្លួនឯងនោះ ខ្ញុំអាចទាក់ទាញអារម្មណ៍អ្នកណាក៏បានឲ្យតែខ្ញុំត្រូវការ។ ដូចនេះ ជីននីបានប្រគល់វិញ្ញាណរបស់នាងមកខ្ញុំ ហើយវិញ្ញាណនោះគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំត្រូវការ។ ខ្ញុំកាន់តែខ្លាំងឡើងៗ ដោយសារតែជម្រៅនៃភាពភ័យខ្លាចរបស់នាង និងរឿងសម្ងាត់របស់នាង។ ខ្ញុំកាន់តែមានកម្លាំងខ្លាំងក្លា ខ្លាំងជាងកញ្ញាវីស្លីទៅទៀត។ គឺកម្លាំងខ្លាំងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចាប់ផ្តើមប្រាប់រឿងសម្ងាត់ខ្លះរបស់ខ្ញុំដល់នាង ហើយដើម្បីចាប់ផ្តើមយកវិញ្ញាណតូចៗខ្លះចូលទៅក្នុងខ្លួនរបស់...

- លោកកំពុងតែនិយាយពីអ្វី?- ហារីនិយាយ មាត់របស់វាកំពុងតែស្ងួតទៅៗ។

- ឯងនៅតែមិនទាន់យល់បានទៀតរឺ ហារី ផោតធ័រ?- រីតដលនិយាយយ៉ាងសុភាព - ជីននី វីស្លីបានបើកបន្ទប់សម្ងាត់ នាងបានសម្លាប់មាន់គកទាំងនោះដោយច្របាច់កវា ហើយបានសរសេរពាក្យព្រមាននៅលើជញ្ជាំង។ នាងបានចាត់ឲ្យពស់នោះទៅសម្លាប់ពួក ឈាមកខ្វក់ ទាំងបួននាក់នោះ និងសត្វឆ្មាមួយក្បាល។

- ទេ- ហារីនិយាយខ្សឹបៗ។

- គឺពិតមែន- រីតដលនិយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - ជាការពិតណាស់ ដំបូងនាងមិនបានដឹងថា នាងកំពុងតែធ្វើអ្វីនោះទេ។ វាសប្បាយខ្លាំងណាស់។ ខ្ញុំចង់ឲ្យឯងឃើញអ្វីដែលនាងបានសរសេរ។ អ្វីដែលគួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍ជាងនេះទៅទៀតគឺ៖ *"ជូនចំពោះថម"* គាត់ចាប់ផ្តើមសូត្រដោយសម្លឹងមើលទៅមុខភ័យខ្លាចរបស់ហារី - *"ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំបានបាត់បង់ការចងចាំទៅហើយ។ មានពាមមាន់ជាច្រើនបានជាប់នៅរ៉ូបរបស់ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំមិនដឹងថាតើវាកើតឡើងបានយ៉ាងដូចម្តេចនោះទេ។" "ជូនចំពោះថម ខ្ញុំមិនបានចាំថាតើខ្ញុំបានធ្វើអ្វីខ្លះនៅយប់ថ្ងៃបុណ្យហាឡូវីនទេ ប៉ុន្តែឆ្មាមួយក្បាលត្រូវបានវាយប្រហារ ហើយខ្លួនរបស់ខ្ញុំបានប្រលាក់នូវថ្នាំលាបពេញទាំងអស់។" "ជូនចំពោះថម ពឿរស៊ីបានប្រាប់ខ្ញុំថា មុខរបស់ខ្ញុំស្លេកស្លាំងណាស់ ហើយមើលទៅខ្ញុំមិនមែនជាម្ចាស់លើខ្លួនឯងទៀតទេ។ ខ្ញុំគិតថា គាត់កំពុងសង្ស័យខ្ញុំហើយ..." "មានការវាយប្រហារមួយទៀតបានកើតឡើងក្នុងថ្ងៃនេះ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដឹងថាតើពេលនោះ ខ្ញុំស្ថិតនៅទីណានោះទេ។ ថម! តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីបន្តទៀត? ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំប្រាកដជាឆ្កួតមិនខាន...ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលបានវាយប្រហារទៅលើពួកគេ ថម!..."*

កណ្តាប់ដៃរបស់ហារីក្តាប់យ៉ាងណែន ធ្វើឲ្យក្រចកដៃរបស់វាកប់ចូលបាតដៃ។

- ត្រូវការចំណាយពេលយូរណាស់សម្រាប់ក្មេងស្រី ជីននី ដ៏ល្ងង់ ដើម្បីបញ្ឈប់ការទុកចិត្តរបស់នាងទៅលើសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់នាង- រីតដលនិយាយ - ប៉ុន្តែនៅទីបញ្ចប់ នាងបានសង្ស័យ ហើយក៏ព្យាយាមបោះវាចោល គឺចោលនៅកន្លែងដែលឯងចូលទៅនោះ ហារី។ ហើយឯងបានឃើញវា។ ខ្ញុំមិនដឹងជាត្រេកអរយ៉ាងណានោះទេ។ តែក្នុងចំណោមមនុស្សបានរើសវា ឯងគឺជាមនុស្សដែលខ្ញុំចង់ជួបយ៉ាងអន្ទះសាបំផុត...

- ហេតុអ្វីបានជាលោកចង់ជួបខ្ញុំ?- ហេរីសួរ។ វាចាប់ផ្ដើមផ្ទុះកំហឹង ហើយលំបាកណាស់ទំរាំតែវាអាចរក្សាសំឡេងឲ្យនៅស្មើគ្នាបាន។

- ឯងដឹងទេថា ជីននីបានប្រាប់អំពីរឿងទាំងអស់របស់ឯងដល់ខ្ញុំ ហេរី!- រីតដលនិយាយ - ប្រាប់ពីរឿងដ៏អស្ចារ្យ និងដ៏គួរឲ្យចាប់អារម្មណ៍របស់ឯង- ភ្នែករបស់គាត់សម្លឹងមើលទៅសម្លាកផ្លេកបន្ទោរលើថ្ងាសរបស់ហេរី ហើយមុខរបស់គាត់មើលទៅកាន់តែស្រេកឃ្លានឡើងៗ - ខ្ញុំគិតថា ខ្ញុំត្រូវតែស្វែងយល់បន្ថែមពីឯងឲ្យបានច្រើនជាងមុន ដោយការនិយាយផ្ទាល់ជាមួយឯង រីក៏ជួបឯងតែម្ដងប្រសិនជាអាច។ ដូចនេះ ខ្ញុំក៏សម្រេចចិត្តបង្ហាញឯងអំពីរឿងរបស់មនុស្សភ្លីភ្លើម្នាក់ គឺ ហាហ្គ្រីដ ដើម្បីបង្កើនការទុកចិត្តរបស់ឯងមកលើខ្ញុំ។

- ហាហ្គ្រីដគឺជាមិត្តរបស់ខ្ញុំ- ហេរីនិយាយ សំឡេងវាឡើងញ័រ - ហើយលោកបានមួលបង្កាច់គាត់ មិនថាអញ្ចឹងរឺ? ខ្ញុំគិតថាលោកយល់ច្រលំ ប៉ុន្តែ...

រីតដលបានបញ្ចេញនូវសំនើចដ៏ខ្លាំងរបស់គាត់ម្ដងទៀត។

- វាគ្រាន់តែជាអ្វី ដែលខ្ញុំធ្វើដើម្បីកំចាត់ហាហ្គ្រីដចោលតែប៉ុណ្ណោះ។ ឯងនៅចាំទឹកមុខរបស់កញ្ចាស់ អាម៉ានដូ ឌីផេត ទេ? ម្យ៉ាងទៀត ថម រីតដលដែលអភព្វតែឆ្លាត គ្មានឪពុកម្ដាយតែ*ក្លាហាន*ណាស់ ជាអនុរក្សក្រុមសិស្សច្បងប្រចាំសាលា ជាសិស្សគម្រូ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បានធ្វើឲ្យហាហ្គ្រីដធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបញ្ហាជារៀងរាល់សប្ដាហ៍ដូចជា៖ ព្យាយាមយកកូនចចកទៅដាក់នៅក្រោមគ្រែរបស់ហាហ្គ្រីដ លួចចូលទៅក្នុងព្រៃហាមឃាត់ដើម្បីធ្វើការប្រកួតវិជ្ជាសិល្ប៍។ ខ្ញុំពិតជាមានការភ្ញាក់ផ្អើលណាស់នៅពេលដែលគម្រោងការទាំងនោះដំណើរការយ៉ាងល្អ។ ខ្ញុំគិតថា ប្រាកដជាមាន*នរណាម្នាក់*ដឹងថា ហាហ្គ្រីដមិនមែនជាទាយាទនៃក្រុមស្លីតឺរីននោះទេ។ ខ្ញុំបានប្រើពេលវេលាទាំងប្រាំឆ្នាំរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីស្វែងយល់អំពីអ្វីៗគ្រប់យ៉ាង ដែលខ្ញុំអាចធ្វើបានអំពីបន្ទប់សម្ងាត់នោះ ហើយក៏បានរកឃើញច្រកចូលសម្ងាត់...ធ្វើដូចជាហាហ្គ្រីដហ្នឹងឈ្លាសវៃ រឺមានកម្លាំងពិសេសអ្វីម្យ៉ាងអ៊ីចឹង!

- មានតែ គ្រូបង្រៀនវិជ្ជានិម្មិតកម្ម លោកដាំប៊ែលដ័រទេដែលមើលទៅដូចជាគិតថា ហាហ្គ្រីដគ្មានកំហុស។ គាត់បានបញ្ចុះបញ្ចូល ឌីផេត ឲ្យថែរក្សា ហាហ្គ្រីដ និងបង្ហាត់បង្រៀនគេឲ្យធ្វើជាឆ្មាំប្រមាញ់នៅកន្លែងសម្ងាត់មួយ។ ពិតណាស់ ដាំប៊ែលដ័រប្រហែលជាអាចប៉ាន់ស្មានត្រូវ។ ដាំប៊ែលដ័រមើលទៅមិនដែលចូលចិត្តខ្ញុំដូចគ្រូដទៃទេ...

- ខ្ញុំហ៊ានភ្នាល់ថា សាស្ត្រាចារ្យដាំប៊ែលដ័រយល់ឃើញត្រឹមត្រូវចំពោះលោកហើយ- ហេរីនិយាយដោយបញ្ចេញនូវសេចក្ដីក្លាហាន។

- ក្រោយពីហាហ្គ្រីដត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីសាលាមក គាត់តាមឃ្លាំមើលខ្ញុំជាប់រហូត ពិតជាគួរឲ្យម៉ូម៉ៅណាស់- រីតដលនិយាយយ៉ាងធ្វេសប្រហែស - ខ្ញុំដឹងថា វាគ្មានសុវត្ថិភាពនោះទេ ក្នុងការបើកបន្ទប់សម្ងាត់ម្ដងទៀត ល្ពឹកណាតែខ្ញុំនៅតែស្ថិតក្នុងសាលានេះ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងមិនខ្ជះខ្ជាយពេលវេលាជាច្រើនឆ្នាំ ដែលខ្ញុំបានខិតខំស្វែងរកវានោះទេ។ ខ្ញុំបានសម្រេចចិត្ត លាក់ខ្លួននៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុមួយ ហើយថែរក្សាអាយុដប់ប្រាំមួយឆ្នាំរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីបញ្ជាឲ្យនរណាម្នាក់ដើរតាមគន្លងរបស់ខ្ញុំ ហើយបញ្ចប់កិច្ចការដ៏អស្ចារ្យរបស់សាឡាហ្សា ស្លីតឺរីន។

- ប៉ុន្តែលោកធ្វើមិនបានសម្រេចនោះទេ- ហេរីនិយាយដោយសំឡេងប្រកបដោយជ័យជំនះ - គ្មាននរណាម្នាក់ស្លាប់ទេ នៅពេលនេះ សូម្បីតែសត្វឆ្មាមួយក្បាលក៏ដោយ។ ក្នុងរយៈពេលពីរបីម៉ោងទៀត ដើម ម៉ានដ្រេក នឹងរួចរាល់ហើយមនុស្សដែលត្រូវបង្កក នឹងដឹងខ្លួនឡើងវិញហើយ។

- ខ្ញុំដូចជាមិនទាន់បានប្រាប់ឯងទេថា- រីតដលនិយាយយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ - មនុស្សដែលត្រូវតាមសម្លាប់នោះមិនមែនជាបញ្ហាសម្រាប់ខ្ញុំនោះទេពេលនេះ។ ក្នុងរយៈពេលប៉ុន្មានខែនេះ គោលដៅថ្មីរបស់ខ្ញុំគឺ ឯង។

ហេរីសម្លឹងមើលទៅរីតដល។

- សាកគិតទៅមើល ថាតើខ្ញុំខឹងយ៉ាងណានៅពេលដែលសៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ខ្ញុំត្រូវបានបើកឡើង ដែលអ្នកសរសេរនោះមិនមែនជារូបឯង ផ្ទុយទៅវិញ គឺជីននី។ នាងបានឃើញឯងនៅជាមួយនឹងសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះ។ នាងមានការភ័យខ្លាចណាស់។ ចុះបើឯងដឹងពីរបៀបប្រើប្រាស់សៀវភៅនេះ ហើយខ្ញុំបានប្រាប់នូវរាល់ការសម្ងាត់របស់នាងទៅឯង? ចុះបើអាក្រក់ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំបានប្រាប់ឯងថា អ្នកណាជាអ្នកច្របាច់កមាន់គកទាំងនោះ? ដូចនេះ ក្មេងស្រីល្ងង់ម្នាក់នេះបានរង់ចាំរហូតទាល់តែសយនដ្ឋានរបស់ឯងស្ងាត់ ហើយនាងបានចូលទៅលួចយកវាមក។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថាខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីហើយ។ ខ្ញុំដឹងច្បាស់ណាស់ថា ឯងកំពុងតាមដានរកទាយាទស្លីតឺរីន។ ដោយសារតែជីននីបានប្រាប់រឿងរបស់ឯងដល់ខ្ញុំ ខ្ញុំដឹងថា ទោះបីជាដល់ណាក៏ដោយ ក៏ឯងនៅតែប្តេជ្ញាដោះស្រាយអាថ៌កំបាំងនេះឲ្យទាល់តែបាន ជាពិសេសនៅពេលដែលមិត្តជិតស្និទ្ធិរបស់ឯងម្នាក់ត្រូវបានវាយប្រហារ។ ជីននីព្រមទាំងបានប្រាប់ខ្ញុំថា សាលទាំងមូលពោរពេញទៅដោយពាក្យចចាមអារ៉ាម ដោយសារតែឯងអាចនិយាយភាសាពស់បាន...

- ដូចនេះ ខ្ញុំក៏បញ្ជាឲ្យជីននីសរសេរពាក្យលាគ្នានៅលើជញ្ជាំង ហើយចុះមករង់ចាំឯងនៅទីនេះ។ នាងបានព្យាយាមរើបំរះព្យាយាមស្រែកដែលធ្វើឲ្យខ្ញុំធុញទ្រាន់ជាខ្លាំង។ ប៉ុន្តែនាងរស់មិនបានយូរទៀតទេ ដោយសារតែនាងបានដាក់ចិត្តដាក់កាយចូលទៅក្នុងសៀវភៅកំណត់ហេតុនេះច្រើនពេក ពោលគឺដាក់ចូលមកក្នុងខ្លួនខ្ញុំតែម្តង។ នៅទីបញ្ចប់ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយសម្រាប់ខ្ញុំក្នុងការដកខ្លួនចេញពីសៀវភៅនោះ។ ខ្ញុំបានរង់ចាំឯងតាំងពីពេលដែលខ្ញុំបាននាំនាងមកដល់ទីនេះ។ ខ្ញុំដឹងថាឯងប្រាកដជាមក។ ខ្ញុំមានសំណួរច្រើនណាស់ ចង់សួរដល់ឯង ហេរី ផោតធ័រ។

- សំនួរអីទៅ?- ហេរីបន្លឺឡើងទាំងក្តៅក្រហាយ ហើយដៃរបស់វានៅតែក្តាប់យ៉ាងណែន។

- ល្អ- រីតដលនិយាយ ហើយញញឹមយ៉ាងរីករាយ - តើកូនង៉ែតម្នាក់ដែលគ្មានទេពកោសល្យអ្វីពិសេសបន្តិចសោះ អាចយកឈ្នះលើវេទគូដ៏អស្ចារ្យបំផុតយ៉ាងដូចម្តេចទៅ? តើឯងធ្វើដូចម្តេចទើបអាច រត់គេចបានដោយគ្មានរបួសអ្វីបន្តិចសោះក្រៅពីស្នាមសម្លាកមួយ ខណៈពេលដែលអានុភាពរបស់ ឡត វ៉ុលដឺម៉រ ត្រូវបានបំផ្លាញនោះ?

- ហេតុអ្វីបានជាលោកចាំបាច់ត្រូវខ្វល់ថា តើខ្ញុំអាចគេចរួចបានយ៉ាងដូចម្តេចនោះ?- ហេរីនិយាយយឺតៗ។- រឿងរបស់វ៉ុលដឺម៉រ យើងអាចនិយាយបន្ទាប់ពីរឿងរបស់លោកក៏បាន។

- វ៉ុលដឺម៉រ- រីតដលនិយាយយ៉ាងស្រទន់ - គឺជា អតីតកាល បច្ចុប្បន្នកាល និងអនាគតកាលរបស់ខ្ញុំ ហេរី ផោតធ័រ!

គាត់បានដកចង្កឹះវេទមន្តរបស់ហេរីពីក្នុងហោប៉ៅ ហើយចាប់ផ្តើមសរសេរអ្វីមួយនៅលើអាកាស គឺសរសេរអក្សរដែលចាំងពន្លឺព្រាតៗបីពាក្យះ

TOM MARVOLO RIDDLE

គាត់បានគ្រវីចង្កឹះវេទមន្តភ្លាមៗ ហើយអក្សរឈ្មោះរបស់គាត់បានផ្លាស់ប្តូរទីកន្លែងដោយខ្លួនឯងះ

ទាយាទស្លីតឺរីន

I AM LORD VOLDEMORT

- ឯងឃើញទេ- គាត់និយាយខ្សឹបៗ - វាជាឈ្មោះរបស់ខ្ញុំ ដែលខ្ញុំបានប្រើរួចមកហើយនៅសាលាហុកវ៉ាត គឺប្រើតែជាមួយមិត្តស្និទ្ធស្នាលរបស់ខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ។ តើឯងគិតថា ខ្ញុំនឹងប្រើឈ្មោះដ៏កខ្វក់របស់ឪពុកដែលជាពួកលោកិយរហូតរឺ? តើខ្ញុំអាចនឹងប្រើឈ្មោះរបស់មនុស្សលោកិយធម្មតាម្នាក់ដែលឆ្កួត ហើយដែលបានបោះបង់ខ្ញុំចោលតាំងពីមុនពេលខ្ញុំកើត ដោយគ្រាន់តែគាត់ដឹងថាប្រពន្ធរបស់គាត់ជាវេទគូរឺ? ហើយតើខ្ញុំអាចជាប់ឈាមជ័រជាមួយសាឡាហ្សា ស្លីតឺរីនតាមរយៈខ្សែស្រឡាយខាងម្ដាយបានយ៉ាងដូចម្ដេច? អត់ទេ ហេរី! ខ្ញុំបានបង្កើតឈ្មោះថ្មីមួយទៀតដោយខ្លួនឯង។ ឈ្មោះដែលខ្ញុំដឹងថានឹងល្បីល្បាញនៅគ្រប់ទីកន្លែង ជាឈ្មោះដែលថ្ងៃណាមួយវេទគូគ្រប់គ្នានឹងខ្លាចរអាមិនហ៊ាននិយាយ គឺនៅពេលដែលខ្ញុំក្លាយខ្លួនទៅជាវេទគូដ៏មហស្ចារ្យបំផុតនៅលើពិភពលោក។

ខួរក្បាលរបស់ហេរីពេលនេះ ហាក់ដូចជាកំពុងតែកកស្ទះ គិតអ្វីលែងយល់អស់ហើយ។ វាសម្លឹងយ៉ាងយឺតៗទៅរីតដលពោលគឺសម្លឹងមើលទៅក្មេងប្រុសកំព្រីកំព្រាម្នាក់ដែលរស់នៅធំធាត់ឡើងដើម្បីសម្លាប់ឪពុកខ្លួនឯង និងមនុស្សជាច្រើនទៀត។ ទីបំផុត វាបានបង្ខំខ្លួនឯងឲ្យនិយាយ។

- លោកមិនមែនទេ- ហេរីនិយាយយឺតៗ សំឡេងដ៏ស្ងៀមស្ងាត់របស់វាពោរពេញទៅដោយភាពស្អប់ខ្ពើម។

- មិនមែនជាស្អី?- រីតដលបន្លឺឡើងភ្លាមៗ។

- គឺមិនមែនជាវេទគូដ៏អស្ចារ្យបំផុតនោះទេ- ហេរីនិយាយ ហើយដកដង្ហើមយ៉ាងញាប់ - សុំទោសផងទៅចុះ ដែលធ្វើឲ្យលោកខកបំណង ប៉ុន្តែវេទគូដែលធំបំផុតនៅលើពិភពលោកគឺលោក អាលប៊ូស ដាំប័លដ័រ។ អ្នកណាក៏និយាយអញ្ចឹងដែរ។ ទោះបីជាលោកខ្លាំងយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏លោកមិនហ៊ានមកឈ្លានពានសាលាហុកវ៉ាតដែរ។ សាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ មើលដឹងតាំងពីនៅសាលាម៉្លេះ ថាលោកជាមនុស្សបែបណា ហើយគាត់នៅតែធ្វើឲ្យលោកភ័យខ្លាចជានិច្ច ទោះបីជាលោកលាក់ខ្លួននៅកន្លែងណាក៏ដោយ នាពេលសព្វថ្ងៃនេះ។

ស្នាមញញឹមបានត្រលប់មកលើផ្ទៃមុខរបស់រីតដលវិញ ជំនួសឲ្យមុខដ៏អាក្រក់មើលរបស់គាត់។

- ខ្ញុំប្រើតែ*ការចងចាំ*របស់ខ្ញុំ ក៏អាចបណ្ដេញគាត់ឲ្យចេញពីសាលានេះបានបាត់ទៅហើយ!- គាត់ឧទានឡើងដោយសម្ដែងការមិនពេញចិត្ត។

- វាមិនមែនដូចអ្វីដែលលោកគិតនោះទេ- ហេរីស៊កសម្ដី។ វាកំពុងតែនិយាយព្រាវៗដើម្បីបន្លាចរីតដល ដោយព្យាយាមគិតថាអ្វីដែលគាត់និយាយមិនមែនជាការពិត។

រីតដលហៀបតែនឹងនិយាយទៅហើយ តែគាត់បានឈប់វិញភ្លាម។

សំឡេងភ្លេងបានបន្លឺចេញពីកន្លែងណាមួយ រីតដលបានបង្វិលខ្លួន សម្លឹងមើលជុំវិញបន្ទប់ដែលទទេស្អាតនោះ។ សំឡេងភ្លេងកាន់តែឮខ្លាំងទៅៗ។ វាគឺជាសំឡេងចម្លែកដែលគួរឲ្យព្រឺឆ្អឹងខ្នង ពោលជាសំលេងអាថ៌កំបាំងមួយ។ សំលេងនោះបានធ្វើឲ្យសក់របស់ហេរីបះឡើង ហើយធ្វើឲ្យវាមានអារម្មណ៍ថា បេះដូងរបស់វារីកធំជាងទំហំធម្មតាដល់ទៅពីរដងឯណោះ។ នៅពេលដែលសំលេងភ្លេងនោះបន្លឺកាន់តែគ្រលួចឡើងៗ រហូតធ្វើឲ្យហេរីព្រឺឆ្អឹងជំនីរ ស្រាប់តែមានអណ្ដាតភ្លើងពណ៌ក្រហមមួយលេចឡើងនៅចុងកំពូលសសរ ដែលនៅជិតជាងគេបំផុត។

បក្សីពណ៌ក្រហមក្រម៉ៅដែលមានទំហំប៉ុនសត្វហង្សមួយបានលេចឡើង ហើយកំពុងតែបន្លឺសំលេងភ្លេងដ៏ចម្លែករបស់វាយ៉ាងគ្រលួច ហើយខ្លាំងរហូតឮដល់ពិតាន។ វាមានកន្ទុយពណ៌មាសភ្លឺចិញ្ចាច ដូចជាកន្ទុយក្ងោក ហើយមានក្រញ៉ាំពណ៌មាសភ្លឺចាំង ដែលកំពុងតែខ្ទាំកញ្ចប់ដ៏កញ្ចាស់មួយ។

បន្ទាប់មក បក្សីនោះបានហោះសំដៅមករកហេរី។ វាបានទម្លាក់របស់កញ្ចាស់មួយនៅជិតហេរី រួចទៅទំលើស្មារបស់ហេរី ធ្វើឲ្យហេរីទទួលអារម្មណ៍ថាធ្ងន់។ វាទម្លាក់ស្លាបចុះ ។ ហេរីក្រឡេកមើលទៅវា ហើយឃើញថាវាមានចំពុះពណ៌មាសវែង ហើយមុតនិងភ្នែកពណ៌ខ្មៅភ្លឺថ្លា។

បក្សីនោះឈប់ច្រៀង។ វាសំកុកយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ក្បែរថ្ពាល់របស់ហេរី ហើយសម្លឹងមើលទៅរីតដលយ៉ាងមាំ។

- គឺបក្សីហ្វេនីក (ហង្សភ្លើង)...- រីតដលនិយាយដោយសម្លឹងមើលទៅបក្សីនោះវិញ ដោយទឹកមុខវៃឆ្លាត និងស្ទាត់ជំនាញ។

- *ហ្វ៉ុវ៉េយែស?*- ហេរីនិយាយខ្សឹបៗ ហើយស្ទាបក្រញ៉ាំពណ៌មាសរបស់បក្សីដែលកំពុងតែខ្ទាំស្មារបស់វាស្រាលៗ។

- ហើយនោះគឺ- រីតដលនិយាយ ហើយសង្កេតមើលទៅរបស់ចាស់ដែល ហ្វ៉ុវ៉េយែសបានយកមក - វាគឺជាមួកសិល្ប៍ចាស់របស់សាលា។

មែន ពិតជាវាមែន។ មួកសិល្ប៍ស្ថិតនៅក្បែរជើងរបស់ហេរីដោយមានស្នាមដាច់ ស្នាមប៉ះ ហើយកខ្វក់ទៀត។

រីតដលចាប់ផ្ដើមសើចម្ដងទៀត។ គាត់សើចយ៉ាងខ្លាំងដែលធ្វើបន្ទប់ងងឹតនោះរង្គើ ហាក់បីដូចជាមានរីតដលដប់នាក់កំពុងតែសើចព្រមគ្នាអញ្ចឹង។

- នោះគឺជាអ្វីដែលដាំប៍លដ័របញ្ជូនមកឲ្យមនុស្សដែលគេទុកចិត្តវី? បក្សីមួយក្បាល និងមួកកញ្ចាស់មួយ។ តើពេលនេះឯងមានអារម្មណ៍ថាក្លាហានហើយរឺនៅ? តើឯងមានអារម្មណ៍ថាកក់ក្ដៅដែររឺទេ?

ហេរីមិនឆ្លើយតបវិញទេ។ ហេរីមិនដឹងថា អ្វីជាអ្វីនោះទេ ហើយក៏មិនដឹងថាគួរប្រើហ្វ៉ុវ៉េយែស រឺក៏មួកសិល្ប៍ដែរ ប៉ុន្តែវាមិននៅម្នាក់ឯងទៀតទេ។ វាបានរង់ចាំដោយប្រមូលផ្ដុំនូវសេចក្ដីក្លាហាន ទុកត្រៀមខ្លួននៅពេលដែលរីតដលឈប់សើច។

- និយាយសាច់ការវិញម្ដង ហេរី- រីតដលនិយាយដោយនៅតែបញ្ចេញស្នាមញញឹមយ៉ាងច្បាស់ - ពីរដងហើយ ដែលយើងបានជួបគ្នា គឺនៅក្នុងអតីតកាលរបស់ឯង និងនៅក្នុងអនាគតកាលរបស់ខ្ញុំ។ ពីរដងហើយ ខ្ញុំសម្លាប់ឯងមិនបានសម្រេច។ តើឯងធ្វើយ៉ាងណាទើបអាចនៅរស់បាន? ឯងត្រូវប្រាប់ខ្ញុំនូវគ្រប់រឿងរ៉ាវទាំងអស់។ ឯងនិយាយបានយូរប៉ុណ្ណា- គាត់និយាយបន្ថែមយ៉ាងស្រទន់ - ឯងក៏អាចនៅមានជីវិតបានយូរប៉ុណ្ណឹងដែរ។

ហេរីគិតយ៉ាងលឿន ហើយថ្លឹងថ្លែងពីឱកាសរបស់វា។ រីតដលមានចង្កឹះវេទមន្ត។ ចំនែកវា មានហ្វ៉ុវ៉េយែស និងមួកសិល្ប៍ដែលសុទ្ធតែមិនសូវជាមានប្រយោជន៍ក្នុងការប្រយុទ្ធតទល់គ្នាប៉ុន្មានទេ។ រីតដលឈរនៅទីនោះកាន់តែយូរ ជីវិតរបស់ជីននីកាន់តែស្ថិតក្នុងសភាពគ្រោះថ្នាក់។ ក្នុងពេលនោះដែរ ហេរីកត់សម្គាល់ភ្លាមថា ទម្រង់ខ្លួនរបស់រីតដលកាន់តែច្បាស់ឡើងៗ ហើយមាំទាំទៀត។ ប្រសិនបើវាត្រូវប្រយុទ្ធគ្នាជាមួយរីតដល វាចង់ប្រយុទ្ធគ្នាក្នុងពេលនេះតែម្ដង ប្រសើរជាងការអូសបន្លាយវេលា។

- គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងទេ ថាហេតុអ្វីបានជាលោកបាត់បង់ថាមពលរបស់លោកនៅពេលដែលលោកចង់សម្លាប់ខ្ញុំ- ហេរីនិយាយយ៉ាងទាន់ហន់ - ខ្ញុំក៏មិនដឹងដែរ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំដឹងថា ហេតុអ្វីបានជាលោកមិនអាចសម្លាប់ខ្ញុំបាន គឺដោយសារតែម្ដាយរបស់ខ្ញុំបានលះបង់ជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីជួយខ្ញុំ គឺម្ដាយដែលមានដើមកំនើតជាពួកលោកិយ- វានិយាយបន្ថែម ទាំងញ័រខ្លួនដោយសារតែខំប្រឹងទប់កំហឹងរបស់វា - គាត់បានរារាំងលោកកុំឲ្យសម្លាប់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំបានឃើញមុខមាត់ពិតរបស់លោកហើយ កាលពីឆ្នាំមុន។ សុខ

ភាពរបស់លោកទ្រុឌទ្រោមណាស់ ចង់រស់ក៏មិនបានចង់ស្លាប់ក៏មិនកើត។ នេះហើយគឺជាលទ្ធផលនៃការស្រេកឃ្លានថាមពលរបស់លោក។ លោករស់នៅដោយលាក់ខ្លួន។ លោកមានមុខមាត់អាក្រក់មើល ហើយលោកឆ្កួត!

មុខរបស់រីតដលឡើងជ្រួញ។ ក្រោយមក គាត់បានបង្ខំខ្លួនឯងឲ្យបញ្ចេញនូវស្នាមញញឹមដ៏អាក្រក់មួយ។

- ដូចនេះ ម្ដាយរបស់ឯងស្លាប់ដើម្បីតែជួយឯង។ មែន នេះគឺជាថាមពលប្រឆាំងដ៏ខ្លាំងក្លាមួយ។ ខ្ញុំយល់ហើយពេលនេះ។ គ្មានអ្វីពិសេសសោះ អំពីឯង។ ខ្ញុំពិតជាឆ្ងល់ណាស់ ឯងដឹងទេ ដោយសារតែភាពដូចគ្នាយ៉ាងចម្លែករបស់យើងទាំងពីរ។ ប្រសិនបើឯងបានកត់សម្គាល់នោះ ឯងនឹងដឹងថា ពួកយើងទាំងពីរជាក្មេងកំព្រា មានឈាមជំរាក់កណ្ដាល និងត្រូវបានចិញ្ចឹមដោយពួកលោកិយដូចគ្នា។ ប្រហែលយើងជាមនុស្សតែពីរនាក់គត់ដែលចេះនិយាយភាសាពស់នៅក្នុងសាលានេះក្រៅពី លោកស្លីតឺរីនដ៏អស្ចារ្យ។ យើងថែមទាំងមានរូបរាងស្រដៀងគ្នាទៀតផង...ប៉ុន្តែទោះជាយ៉ាងណា វាគ្រាន់តែជាសំណាងរបស់ឯងប៉ុណ្ណោះ ដែលអាចគេចផុតពីការតាមសម្លាប់របស់ខ្ញុំ។ បានហើយ ខ្ញុំចង់ដឹងតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

ហេរីឈរយ៉ាងតឹងតែងរង់ចាំឲ្យរីតដលលើកចង្កឹះផេទមន្តរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែស្នាមញញឹមរបស់គាត់បានរីកឡើងម្ដងទៀត។

- ពេលនេះ ខ្ញុំនឹងបង្រៀនមេរៀនដ៏តូចមួយដល់ឯង។ ចាំប្រៀបធៀបអំពីឥទ្ធិពលរបស់ឡត វ៉ុលដឺម៉ដែលជាទាយាទរបស់សាឡាហ្សា ស្លីតឺរីន និងឥទ្ធិពលរបស់ហេរី ផោតធ័រដ៏ល្បីល្បាញ ព្រមទាំងអាវុធដ៏ល្អបំផុតដែលដាំប៊ែលដ័របានផ្ដល់ឲ្យគេ។

គាត់សម្លឹងមើលហ្វ៉ក់ស៍ និងមួកសិល្ប៍យ៉ាងរីករាយ ហើយដើរចេញទៅ។ សេចក្ដីភ័យខ្លាចរបស់ហេរី បានសាយភាយដល់ជើងដែលស្ពឹកស្រពន់របស់វា។ ហេរីមើលទៅរីតដលដែលឈប់នៅចន្លោះសសរពីរខ្ពស់ និងសម្លឹងមើលទៅមុខដែលធ្វើអំពីថ្មរបស់ស្លីតឺរីន ដែលនៅខ្ពស់ជាងគាត់ក្នុងសភាពងងឹតស្លុងៗ។ រីតដលបើកមាត់របស់គាត់ចំហធំៗ ហើយបន្លឺសូរតិចៗ ប៉ុន្តែហេរីយល់ពីអ្វីដែលគាត់កំពុងតែនិយាយ។

- សូមនិយាយមកកាន់ខ្ញុំមក ស្លីតឺរីន មនុស្សដ៏អស្ចារ្យបំផុតក្នុងចំនោមមនុស្សពូកែទាំងបួនរូបរបស់សាលាហុកវ៉ាត។

ហេរីដើរទៅកៀន ហើយសម្លឹងមើលទៅរូបសំណាក ចំនែកហ្វ៉ក់ស៍កំពុងតែយោលខ្លួននៅលើស្មារបស់វា។

មុខដ៏ធំសំបើមរបស់ស្លីតឺរីនកំពុងតែកំរើក។ ហេរីបានឃើញមាត់នៃរូបសំណាកនោះកំពុងតែបើកធំឡើងៗ បង្កើតបានជារូងពណ៌ខ្មៅដ៏ធំមួយ។

ហេរីបានដើរថយក្រោយ ទាល់តែបុកជញ្ជាំងនៃបន្ទប់នោះ ហើយនៅពេលដែលវាបានបិទភ្នែកវាយ៉ាងជិត វាមានអារម្មណ៍ថាថ្ពាល់របស់វា ត្រូវបានត្រដុសដោយស្លាបរបស់ហ្វ៉ក់ស៍ ខណៈពេលដែលវារៀបនឹងហោះឡើង។ ហេរីចង់ស្រែកថា "កុំទៅចោលខ្ញុំ" ប៉ុន្តែ តើសត្វបក្សីមួយក្បាលអាចប្រឆាំងតទល់នឹងស្ដេចពស់បានយ៉ាងដូចម្ដេចទៅ?

មានអ្វីមួយធំបានប៉ះទៅនឹងកំរាលនៃបន្ទប់សម្ងាត់នោះ។ ហេរីមានអារម្មណ៍ថាវាកំពុងតែញ័រ។ ហេរីដឹងហើយថាមានអ្វីកំពុងតែកើតឡើង។ ហេរីអាចដឹងថាវាជាអ្វី ហើយអាចទាំងមើលឃើញនូវសត្វពស់ដ៏ធំមួយកំពុងតែពន្លាខ្លួនចេញពីមាត់របស់ស្លីតឺរីន។ បន្ទាប់មក វាបានឮសំឡេងខ្សឹបៗរបស់រីតដល - សម្លាប់វាទៅ-។

សត្វពស់ធ្វើចលនាសំដៅទៅរកហេរី។ វាអាចឮសំឡេងខ្លួនដ៏ធំរបស់ពស់នោះលូនឃ្លេងឃ្លោងកាត់កំរាលដែលពោរពេញទៅដោយធូលី។ ហេរីចាប់ផ្ដើមរត់ទាំងងងឹតងងល់ និងបិទភ្នែកជិត ហើយដៃរបស់វាលោតសន្ធឹងទៅមុខស្រវាស្រវារកផ្លូវ។ រីតដលចាប់ផ្ដើមសើច...

ហេរីបានជំពប់ជើងដួល។ វាដួលយ៉ាងខ្លាំងទៅលើកម្រាលថ្ម ហើយចេញឈាម។ វាស្ដាប់ដឹងថា សត្វពស់នោះនៅមិនដល់មួយម៉ែតពីខ្លួនវាឡើយ។

មានសំឡេងផ្ទុះយ៉ាងខ្លាំងក្លាមួយបន្លឺឡើង គឺនៅចំពីលើហេរីតែម្ដង។ បន្ទាប់មក មានអ្វីមួយវាត់ហេរីយ៉ាងខ្លាំង ដែលធ្វើឲ្យវាត្រូវខ្ទាតទៅបុកជញ្ជាំងយ៉ាងដំណំ។ ខណៈពេលដែលហេរីកំពុងតែរង់ចាំឲ្យចង្កូមរបស់ពស់នោះចាក់ចូលទៅក្នុងខ្លួនរបស់វា វាបានឮសំឡេងបែកបាក់អ្វីម្យ៉ាង។ មានអ្វីមួយកំពុងតែប្រវាយប្រតប់យ៉ាងសំបើមនៅលើសសរ។

ហេរីទប់ចិត្តខ្លួនឯងមិនបាន ក៏បើកភ្នែកព្រឹមៗ សម្លឹងមើលថាមានអ្វីកំពុងតែកើតឡើង។

សត្វពស់ដ៏ធំ មានសំបុរបៃតងភ្លឺឆើត ហើយសំបូរពិស និងមាន កំរាស់ខ្លួនក្រាស់ដូចដើមសែន បានងើបឡើងទៅលើអាកាស ហើយក្បាលដ៏ធំរបស់វាកំពុងតែធេចុះឡើងដូចជាអ្នកប្រមឹកនៅចន្លោះសសរពីរ។ នៅពេលដែលហេរីត្រៀមខ្លួននឹងអាលបិទភ្នែករបស់វា ក្រែងលោពស់នោះបែរមក ស្រាប់តែវាយល់ពីមូលហេតុដែលធ្វើឲ្យពស់នោះមានអារម្មណ៍មិននឹងនរ។

ហ្វ៉រយៃសកំពុងតែហោះយ៉ាងខ្ពស់ជុំវិញក្បាលរបស់ពស់នោះ ឯពស់នោះក៏ត្របាក់យ៉ាងកំរោលទៅលើហ្វ៉រយៃសវិញនឹងចង្កូមដ៏វែងស្ដើងដូចដាវ។

ហ្វ៉រយៃសហោះដាំក្បាលចុះលឿនស្លេវ។ ចំពុះវែងពណ៌មាសរបស់វាជាអ្នកនាំមុខ។ ភ្លាមនោះឈាមពណ៌ខ្មៅបានធ្លាក់មកសាចពេញកំរាល។ កន្ទុយរបស់សត្វពស់បានគ្រវីគ្រវាត់ វិះនឹងត្រូវហេរី។ មុនពេលដែលហេរីបិទភ្នែកទាន់ ពស់នោះបានបែរមក។ ហេរីមើលតម្រង់ទៅភ្នែករបស់ពស់កំណាចនោះ ហើយបានឃើញថាភ្នែកពណ៌លឿងរបស់វា ត្រូវបានចោះទម្លុះដោយសត្វបក្សីបាត់ទៅហើយ។ ឈាមបានស្រក់ពេញកម្រាលចំនែកសត្វពស់នោះកំពុងតែស្ថិតក្នុងសេចក្ដីឈឺចាប់។

- ទេ- ហេរីបានឮសម្រែករបស់រីតដល - ចេញពីបក្សីនោះទៅ! ចេញពីបក្សីនោះទៅ! ក្មេងប្រុសនោះគឺនៅពីក្រោយឯង។ ឯងនៅតែអាចហិតក្លិនរបស់វាបាន។ សម្លាប់វាទៅ!

ពស់នោះបានយោលយោកខ្លួនដោយភាន់ភាំង ប៉ុន្តែមើលទៅនៅតែសាហាវ។ ហ្វ៉រយៃសនៅតែហោះជុំវិញក្បាលរបស់ពស់នោះព្រមទាំងបន្លឺនូវចម្រៀងគួរឲ្យព្រឺក្បាល ហើយបានឆូតកន្លែងនេះខ្លះ កន្លែងនោះខ្លះនៅលើច្រមុះដែលពោរពេញទៅដោយស្រកា ខណៈពេលដែលឈាមកំពុងតែហូរចេញពីភ្នែកមានរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងររបស់វា។

- ជួយខ្ញុំផង! ជួយខ្ញុំផង!- ហេរីនិយាយខ្សាវៗយ៉ាងឆ្កួតលីលា - អ្នកណាក៏បានដែរ!

កន្ទុយរបស់ពស់នោះបានធ្វើចលនាយ៉ាងរហ័សកាត់កំរាលម្ដងទៀត។ ហេរីបានអោនក្បាលដើម្បីគេច។ មានអ្វីម្យ៉ាងទន់បានប៉ះនឹងមុខរបស់វា។

សត្វពស់បានចោលមួកសិល្ប៍ចូលទៅក្នុងដៃរបស់ហេរី។ ហេរីបានខ្ទាំវាទុក។ វានៅសល់តែមួកសិល្ប៍មួយនេះទៀតទេជាអាវុធ គឺជាសំណាងតែមួយគត់របស់វា។ ហេរីបានពាក់មួកនោះ ហើយបានផ្តួលខ្លួនយ៉ាងរាបស្មើទៅលើកំរាល ខណៈដែលពស់នោះបានគ្រវាត់កន្ទុយមកលើវាម្ដងទៀត។

- ជួយខ្ញុំផង! ជួយខ្ញុំផង!- ហេរីគិត។ ភ្នែករបស់វាត្រូវបាំងនៅពីក្រោមមួកយ៉ាងតឹង - *សូមជួយខ្ញុំផង!*

គ្មានសំឡេងឆ្លើយមកវិញទេ។ ផ្ទុយទៅវិញមួកនោះបានរួញចុះ ហាក់បីដូចជាមានដៃដែលមើលមិនឃើញមួយកំពុងរឹតវាយ៉ាងតឹង។

មានអ្វីមួយរឹងហើយធូន់បានទង្គិចចំពីលើក្បាលរបស់វា ស្ទើរតែរុញក្បាលរបស់វាចេញពីមួកនោះទៅហើយ។ រូបផ្កាយជាច្រើនបានស្ថិតនៅពីមុខវា។ ហេរីបានទាញមួកចេញ ហើយវាទទួលអារម្មណ៍ថា មានអ្វីមួយរឹង ហើយវែងស្ថិតនៅក្នុងនោះ។

ដាវដែលធ្វើអំពីប្រាក់ដ៏ភ្លឺចែងចាំងមួយបានលេចឡើងនៅក្នុងមួក។ ដងដាវភ្លឺចិញ្ចាច ដោយសារត្បូងទទឹមមានទំហំប៉ុនស៊ុតសត្វ។

- សម្លាប់ក្មេងនោះទៅ! កុំរវល់នឹងបក្សីនោះ។ ក្មេងនោះនៅពីក្រោយឯង ហិតក្លិនវាទៅ!

ហេរីបានប្រុងប្រៀបខ្លួនរួចរាល់ហើយ។ ក្បាលរបស់ពស់នោះពេលនេះកំពុងសម្លឹងចុះក្រោម ខ្លួនរបស់វាពន់ពែនគ្រប់ទីកន្លែង។ វាបានវាយបំបាក់សសរពេលដែលវាបែរក្រោយដើម្បីសម្លឹងរកមើលហេរី។ ហេរីអាចមើលឃើញភ្នែកដ៏ធំសម្បើមដែលមានសុទ្ធតែឈាម ព្រមទាំងអាចមើលឃើញមាត់ដែលលាតសន្ធឹងយ៉ាងទូលាយ ពោលគឺទូលាយល្មមដែលអាចលេបខ្លួនវាទាំងមូលបាន នឹងចង្កូមវែងៗដូចដាវស្តើង ដ៏ភ្លឺរលោង និងមានពិស...

ពស់នោះបានវាយប្រហារទាំងខ្វាក់ភ្នែក។ ហេរីគេចទាន់ដែលធ្វើឲ្យពស់នោះវាយត្រូវជញ្ជាំងបន្ទប់។ វាវាយប្រហារម្តងទៀត ហើយអណ្តាតដែលព្រែកជាពីររបស់វាបានវាយចំចំហៀងខ្លួនរបស់ហេរី។ ហេរីបានលើកដាវដោយដៃទាំងពីររបស់វា។

ពស់នោះបានវាយប្រហារម្តងទៀត ហើយលើកនេះ វាបានតម្រង់ចំគោលដៅរបស់វា។ ហេរីបានប្រមូលកម្លាំងទាំងអស់ទៅលើដាវ ហើយបានចាក់ទៅភ្នែកខាងលើនៃមាត់របស់ពស់នោះ។

ប៉ុន្តែនៅពេលដែលឈាមក្តៅឧណ្ហៗបានទទឹកជោកពេញដៃរបស់វា ហេរីមានអារម្មណ៍ថាការឈឺចាប់ដ៏គួរឲ្យភ័យខ្លាចមួយបានកើតឡើងនៅលើកែងដៃរបស់វា។ ចង្កូមដ៏វែងមួយពោរពេញទៅដោយពិសបានកប់យ៉ាងជ្រៅទៅក្នុងដៃរបស់វា ហើយចង្កូមនោះបានបែកជាបំនែកតូចៗនៅពេលដែលពស់នោះដួលក្រញង់ខ្លួនលើកម្រាលឥដ្ឋ។

ហេរីទន់ខ្លួនចុះប្រើបផ្អែកនឹងជញ្ជាំង។ វាក្តាប់ចង្កូមដែលកំពុងតែសាយភាយជាតិពិសទៅក្នុងខ្លួនរបស់វាយ៉ាងជាប់ ហើយដកចេញពីដៃវា។ ប៉ុន្តែវាដឹងថាយឺតពេលទៅហើយ។ ការឈឺចាប់កំពុងតែសាយភាយបន្តិចម្តងៗពីមុខរបួសរបស់វា។ ខណៈពេលដែលវាទម្លាក់ចង្កូមនោះចុះ ហើយបែរទៅមើលឈាមរបស់វា ដែលកំពុងជ្រាបចូលទៅក្នុងអាវ ភ្នែករបស់វាចាប់ផ្តើមស្រពេចស្រពិលជាបណ្តើរៗហើយ។ វាមើលឃើញបន្ទប់សម្ងាត់នោះ ហាក់ដូចជាកំពុងតែវិលចុះឡើង និងចាប់ផ្តើមប្រែពណ៌។

ដុំពណ៌ក្រហមឆ្អៅមួយបានហោះកាត់មុខវិញ ហើយហេរីបានឮសំឡេងក្រញ៉ាំជើងទង្គិចគ្នាយ៉ាងស្រទន់នៅក្បែរវា។

- ហ្វ៉ូវយែស- ហេរីនិយាយទាំងស្អកក - ឯងអស្ចារ្យណាស់ ហ្វ៉ូវយែស។ វាទទួលអារម្មណ៍ថា បក្សីនោះបានអោនក្បាលដ៏ស្អាតរបស់វា ទៅលើកន្លែងដែលចង្កូមរបស់ពស់នោះបានចាក់ចូលទៅ។

វាបានឮសំឡេងខ្ទរនៃស្នូរជើង ហើយបន្ទាប់មក ស្រមោលពណ៌ខ្មៅមួយបានមកឈប់នៅពីមុខវា។

- ឯងជិតស្លាប់ហើយ ហេរី ផោតធ័រ- សំឡេងរបស់រីតដលបន្លឺពីលើវា - សូម្បីតែបក្សីរបស់ដាំប័លដ័រក៏ដឹងដែរ។ តើឯងមានឃើញវាកំពុងតែធ្វើអ្វីទេ ផោតធ័រ? វាកំពុងតែយំ។

ហេរីព្រិចភ្នែក។ ក្បាលរបស់ហ្វ៉ូវយែសម្តងលៀនចេញពីក្រសែភ្នែកវា ម្តងចូលមកវិញ។ ទឹកភ្នែកខាប់ដូចគុជខ្យងកំពុងស្រក់ចុះពីលើរោមដ៏រលោងរបស់វា។

- ខ្ញុំនឹងអង្គុយនៅទីនេះ ចាំមើលឯងស្លាប់ ហេរី ផោតធ័រ។ ចំណាយវិនាទីចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់ឯងឲ្យបានស្រួលចុះ ខ្ញុំមិនប្រញាប់ទេ។

ហេរីមានអារម្មណ៍ថាងងុយគេង។ គ្រប់យ៉ាងដែលនៅជុំវិញខ្លួនវា ដូចជាកំពុងតែវិល។

- នេះគឺជាចុងបញ្ចប់របស់ឯងហើយ ហេរី ផោតធ័រដ៏ល្បីល្បាញ- សំឡេងដ៏សោះអង្គើយរបស់រីតដលបន្លឺឡើង - ហើយឯងត្រូវនៅម្នាក់ឯងក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់នេះ ត្រូវបានមិត្តភក្តិបោះបង់ចោល ហើយទីបំផុតត្រូវស្លាប់ក្នុងដៃរបស់មេវេទគួអាគមងងឹតដែលវាខំប្រឹងប្រែងប្រយុទ្ធតតាំងទាំងល្ងង់ខ្លៅ។ ឯងនឹងអាចទៅរស់នៅជាមួយម្ដាយដ៏ថោកទាបរបស់ឯងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះហើយ ហេរី។ ម្ដាយរបស់ឯងបានទិញអាយុដប់ពីរឆ្នាំឲ្យទៅឯង...ប៉ុន្តែនៅពេលនេះ ឡត វ៉ុលដឺម៉រ នឹងយកពីឯងទៅវិញ ដូចដែលឯងដឹងស្រាប់ហើយថាគាត់ប្រាកដជាធ្វើបាន។

ចំពោះហេរី ប្រសិនបើស្លាប់មែននោះ ក៏មិនសូវជាអាក្រក់ណាស់ណានោះទេ។ សូម្បីតែការឈឺចាប់ក៏បានចាកចេញពីខ្លួនវាដែរ។

ប៉ុន្តែនេះគឺសេចក្ដីស្លាប់រឺ? ផ្ទុយពីការឈានទៅរកភាពខ្មៅងងឹត បន្ទប់នោះហាក់វិលមករកសភាពដើមវិញហើយ។ ហេរីគ្រវីក្បាលតិចៗ ហើយឃើញហ្វ៊ូវ៉ែសនៅតែឱនក្បាលរបស់វាទៅលើដៃរបស់វាដដែល។ តំនក់ទឹកភ្នែកដូចគុជខ្យងកំពុងបញ្ចេញពន្លឺនៅជុំវិញរបួស ប៉ុន្តែគ្មានរបួសទៀតទេ។

- ចេញឲ្យឆ្ងាយទៅ បក្សីចង្រៃ- សំឡេងរបស់រីតដលបន្លឺឡើងភ្លាមៗ - ចេញឲ្យឆ្ងាយពីវាទៅ ខ្ញុំនិយាយថា ចេញភ្លាមទៅ!

ហេរីងើបក្បាលឡើង។ រីតដលកំពុងតែលើកចង្កឹះវេទមន្តរបស់ហេរីចង្អុលទៅហ្វ៊ូវ៉ែស។ មានសំឡេងខ្លាំងមួយដូចសំឡេងកាំភ្លើង បានផ្ទុះឡើង ហើយហ្វ៊ូវ៉ែសបានហោះឡើងម្ដងទៀត ក្នុងចលនាយ៉ាងរហ័ស ឃើញតែពណ៌មាស និងពណ៌ក្រហមឆ្អៅ។

- ទឹកភ្នែករបស់បក្សីនេះ- រីតដលនិយាយយឺតៗ ហើយសម្លឹងមើលដៃហេរី - ពិតណាស់...កម្លាំងព្យាបាល...ខ្ញុំភ្លេចឲ្យឈឹង!

គាត់សម្លឹងមើលមុខហេរី - ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីខុសគ្នានោះទេ។ តាមពិត ខ្ញុំក៏ចង់បានរបៀបនេះដែរ។ មានតែឯង និងខ្ញុំទេ ហេរី ផោតធ័រ...គឺឯង និងខ្ញុំតែប៉ុណ្ណោះ...

គាត់បានលើកចង្កឹះវេទមន្តឡើង។

មួយសន្ទុះក្រោយមក ហ្វ៊ូវ៉ែសបានហោះសំកាំងនៅលើអាកាស ហើយបានទម្លាក់អ្វីមួយពីលើភ្លៅរបស់ហេរី៖ *គឺសៀវភៅកំណត់ហេតុ។*

មួយស្របក់ក្រោយមក ហេរី និងរីតដលទាំងពីរនាក់ ដែលកំពុងតែលើកចង្កឹះវេទមន្តឡើង សុទ្ធតែសម្លឹងមើលសៀវភៅនោះមិនដាក់ភ្នែក។ បន្ទាប់មក ដោយមិនគិតគូរ រឺពិចារណាអ្វីច្រើន ហាក់ដូចជាវាចង់ធ្វើរឿងនេះតាំងពីណាពីណីមកហើយអញ្ចឹង ហេរីស្រាប់តែចាប់យកចង្កូមពស់ដែលនៅលើកម្រាលឥដ្ឋក្បែរខ្លួនវាមក ហើយតំរង់ឲ្យចំកន្លែងដែលជាបេះដូងរបស់សៀវភៅនោះ។

មានសម្រែកដ៏គ្រលួចគួរឲ្យរន្ធត់មួយបានបន្លឺឡើង។ ទឹកពណ៌ខ្មៅបានបាញ់ចេញពីសៀវភៅកំណត់ហេតុហូរដូចកំអែភ្នំភ្លើង ប្រឡាក់ពេញដៃរបស់ហេរី ហើយរាលដាលពេញកំរាល។ រីតដលកំពុងតែរមៀលចុះឡើងដោយស្រែកខ្លាំងៗ ហើយបន្ទាប់មក...

ធាយានស្ដីតីវិន

គាត់ក៏រលាយបាត់ខ្លួនទៅ។ ចង្កឹះវេទមន្តរបស់ហេរីបានធ្លាក់ចុះដោយបន្លឺសំឡេងទង្គិច ហើយភាពស្ងប់ស្ងាត់បានកើតឡើង។ ស្ងៀមស្ងាត់ទាំងអស់លើកលែងតែសំឡេងស្រក់យ៉ាងថេររបស់ទឹកពណ៌ខ្មៅ ដែលនៅតែហូរចេញពីសៀវភៅកំណត់ហេតុនោះដដែល។ ពិសរបស់ពស់បានបំផ្លាញសៀវភៅនោះឲ្យមានប្រហោងមួយដែលអាចអោយទឹកខ្មៅនោះហូរចេញបាន។

បន្ទាប់ពីគ្រវីក្បាលរួច ហេរីបានក្រោកឡើង។ ក្បាលរបស់វាកំពុងតែវិល ហាក់បីដូចជាវាទើបតែបានធ្វើដំណើរអស់ជាច្រើនគីឡូម៉ែតដោយប្រើម្សៅភ្លើង អញ្ចឹង។ វាបានរើសមួកសិល្ប៍ និងចង្កឹះវេទមន្តរបស់វាព្រមគ្នាយឺតៗ ហើយទាញយកដាវដ៏ភ្លឺចិញ្ចាចពីលើមាត់របស់ពស់នោះមួយទំហឹងដៃ។

សំឡេងតិចៗបានបន្លឺឡើងនៅផ្នែកខាងមុខនៃបន្ទប់។ ជីននីកំពុងតែកម្រើក។ នៅពេលដែលហេរីធ្វើដំណើរយ៉ាងប្រញាប់ទៅរកនាង ជីននីបានក្រោកអង្គុយ។ ភ្នែកស្រវាំងរបស់នាងចាប់ផ្ដើមមើលទៅខ្លួនដ៏ធំមហិមារបស់ពស់ដែលបានងាប់។ បន្ទាប់ពីនេះ បានមើលទៅហេរី គឺមើលទៅរ៉ូបដែលទទឹកជោកដោយឈាម ហើយមើលទៅសៀវភៅកំណត់ហេតុនៅក្នុងដៃហេរី។ នាងដកដង្ហើមធំញ័រៗ ហើយទឹកភ្នែកចាប់ផ្ដើមហូរចុះពីភ្នែករបស់នាង។

- ហេរី ... ហេរី ... ខ្ញុំព្យាយាមប្រាប់បងនៅពេល ... ពេលអាហារពេលព្រឹកដែរ ... ប៉ុន្តែខ្ញុំ ... ខ្ញុំមិនអាចនិយាយវានៅចំពោះមុខពឿរស៊ីបានទេ។ គឺខ្ញុំ...ដែលបានធ្វើរឿងទាំងនោះ ប៉ុន្តែខ្ញុំ...ខ្ញុំបានស្បថថា ខ្ញុំគ្មានបំណងទេ រីតដលបានបញ្ជាខ្ញុំ ហើយ...ហើយបានយកខ្ញុំមកទីនេះ។ តើ...តើបងសម្លាប់...សត្វនេះយ៉ាងដូចម្ដេច? តើ...តើរីតដលនៅឯណា? អ្វីចុងក្រោយដែលខ្ញុំនៅ...នៅចាំគឺគាត់បានចេញពីសៀវភៅកំណត់ហេតុ។

- រឿងនេះចប់សព្វគ្រប់ហើយ- ហេរីនិយាយព្រមទាំងកាន់សៀវភៅកំណត់ហេតុ និងបង្ហាញចង្កូមពស់ឲ្យជីននីឃើញ - រឿងរបស់គេត្រូវបញ្ចប់ហើយ។ មើលទៅគាត់ និងសត្វពស់នោះទៅ! តោះ! ជីននី យើងគួរតែចាកចេញពីកន្លែងនេះទៅ។

- ខ្ញុំនឹងត្រូវគេបណ្ដេញចេញពីសាលាហើយ មើលទៅ- ជីននីយំ នៅពេលដែលហេរីខំប្រឹងជួយទាញជីននីឲ្យក្រោកឡើងយ៉ាងពិបាក - ខ្ញុំខំទន្ទឹងរង់ចាំថ្ងៃដែលខ្ញុំអាចចូលរៀននៅសាលាហុកវ៉ាតចាប់តាំងពីពេលដែលប៊ីលបានចូលរៀន ហើយឥឡូវនេះខ្ញុំត្រូវចាកចេញពីសាលា តើឪពុកម្ដាយរបស់ខ្ញុំនឹងស្ដីបន្ទោសឲ្យខ្ញុំយ៉ាងណា?

ហ្វ៉កវ៉េសកំពុងតែហោះសំកាំងចាំពួកគេនៅឯផ្លូវចូល។ ហេរីជម្រុញជីននីឲ្យដើរទៅមុខ។ ពួកគេបានដើរវំលងខ្មោចពស់នោះ។ ពួកគេដើរកាត់កន្លែងដែលចាំងស្រមោលខ្មៅថ្លែកៗ ហើយបន្តត្រលប់ទៅកាន់រូងថ្មវិញ។ ហេរីឮសំឡេងទ្វារថ្មបិទពីក្រោយពួកគេជាមួយស្នូរដ៏ស្រទន់។

បន្ទាប់ពីដើរក្នុងរូងថ្មដ៏ងងឹតអស់រយៈពេលពីរបីនាទីមក សំឡេងតិចៗនៃការព្យាយាមលើកថ្មចេញបានជ្រៀតចូលទៅក្នុងត្រចៀករបស់ហេរី។

- រ៉ុន!- ហេរីស្រែកឡើងយ៉ាងលឿន - ជីននីមិនកើតអីទេ! ខ្ញុំបាននាំនាងមកហើយ!

ហេរីឮរ៉ុនស្រែកយ៉ាងសប្បាយចិត្ត ហើយពួកគេបានដើរតាមផ្លូវកោងមួយ ឃើញទឹកមុខរ៉ុនពោរពេញដោយសេចក្ដីត្រេកអរដែលកំពុងតែសម្លឹងមើលតាមចន្លោះធំបន្តិចៗ ត្រង់កន្លែងវាយកថ្មចេញ។

- ជីននី!- រ៉ុនបានដាក់ដៃរបស់ខ្លួនតាមចន្លោះថ្មដើម្បីចង់ប៉ះនាងមុនគេ - ឯងនៅរស់ទេ! មិនគួរឲ្យជឿទេ! តើមានអ្វីខ្លះបានកើតឡើង?

រ៉ុនព្យាយាមអោបនាង ប៉ុន្តែជីននីមិនចូលទៅជិតវាទេ ហើយនាងបែរជាយំអណ្ដឺតអណ្ដកទៅវិញ។

- ប៉ុន្តែឯងគ្មានកើតអីឯណា ជីននី- រ៉ុននិយាយទាំងញញឹមយ៉ាងរីករាយទៅរកនាង - រឿងនេះចប់ហើយតើ! វា...តើឯងបានសត្វនេះមកពីណាហ្នឹង?

ហ្វ័រឃែសបានហោះឆាបចន្លោះនោះពីមុខជីននី។

- វាជាបក្សីរបស់លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ- ហេរីនិយាយ ហើយប្រជ្រៀតខ្លួនទៅមើលតាមចន្លោះនោះ។

- ហើយតើឯងបានដាវនោះមកពីណាដែរ?- រ៉ុននិយាយ ហើយសម្លឹងមើលទៅដាវដែលបញ្ចេញពន្លឺភ្លឺចិញ្ចាចនៅក្នុងដៃរបស់ហេរី។

- ខ្ញុំនឹងពន្យល់ឯងនៅពេលក្រោយ បន្ទាប់ពីយើងចេញពីទីនេះសិន- ហេរីនិយាយ ហើយក្រឡេកមើលទៅជីននីដែលឈរនៅជ្រុងម្ខាង។

- ប៉ុន្តែ...

- ពេលក្រោយ- ហេរីនិយាយយ៉ាងលឿន។ វាគិតថា មិនមែនជាគំនិតល្អនោះទេក្នុងការប្រាប់រ៉ុនថា អ្នកណាជាអ្នកបើកបន្ទប់សម្ងាត់នោះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏មិនត្រូវនិយាយនៅចំពោះមុខជីននីដែរ - ចុះឯណាសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត?

- អង្គុយនៅខាងក្រោយ- រ៉ុននិយាយទាំងសើចញឹមៗ ហើយងាកមើលទៅគាត់ - មើលទៅដូចជាធ្ងន់ធ្ងរហើយ។ មកមើលមក៍!

ពួកគេត្រូវបាននាំផ្លូវដោយ ហ្វ័រឃែស ដែលស្លាបពណ៌ក្រហមឆ្អៅយ៉ាងធំរបស់វាបញ្ចេញពណ៌មាសយ៉ាងសន្ទោសន្ទៅក្នុងភាពងងឹត។ ពួកគេដើរតាមផ្លូវទៅកាន់មាត់រូងតាមពីក្រោយហ្វ័រឃែស។ លោកហ្គីលដឺរ៉យ ឡក់ហាតកំពុងតែអង្គុយនៅទីនោះច្រៀងរហ៊ឹមៗ។

- គាត់បាត់បង់ការចងចាំទៅហើយ- រ៉ុននិយាយ - បាលីកំទេចការចងចាំមិនត្រូវយើង បែរជាខ្ទាតមកត្រូវគាត់វិញ។ គ្មានវិធីណាដើម្បីធ្វើឲ្យគាត់ដឹងថាគាត់ជានរណា រឺក៏ទីនេះជាកន្លែងណា រឺពួកយើងជានរណាទេ។ ខ្ញុំបានប្រាប់គាត់ឲ្យមកទីនេះហើយរង់ចាំ។ គាត់ថែមទាំងអាចបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួនឯងទៀតផង។

ឡក់ហាតសម្លឹងមើលមកពួកគេ ដោយទឹកមុខស្រស់ស្រាយតាមបែបធម្មជាតិ។

- សួស្តី!- គាត់និយាយ - នេះគឺជាកន្លែងដ៏ចម្លែកមួយ មិនថាអ៊ីចឹងរឺ? តើឯងរស់នៅទីនេះរឺ?

- អត់ទេ!- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងញាក់ចិញ្ចើមដាក់ហេរី។

ហេរីដើរទៅមុខបន្តិច ហើយសម្លឹងមើលទៅរូងដ៏វែង ហើយងងឹត។

- ឯងមានបានគិតទេថា តើយើងត្រូវធ្វើដូចម្តេចដើម្បីអាចចេញពីទីនេះបាន?- ហេរីនិយាយទៅកាន់រ៉ុន។

រ៉ុនគ្រវីក្បាល ប៉ុន្តែហ្វ័រឃែសបានហោះឆាបពីមុខហេរី ហើយកំពុងតែបក់ស្លាបរវិចៗនៅពីមុខវា។ ភ្នែកដ៏តូចមូលថ្លារបស់ហ្វ័រឃែសបញ្ចេញពន្លឺក្នុងភាពងងឹត។ វាកំពុងតែបក់កន្ទុយដ៏វែងពណ៌មាសដែលពោរពេញទៅដោយរោមរបស់វា។ ហេរីមើលទៅវាទាំងភាពមិនច្បាស់លាស់។

- មើលទៅវាដូចជាចង់ឲ្យឯងចាប់កាន់...- រ៉ុននិយាយ ទាំងមិនប្រាកដប្រជា - ប៉ុន្តែឯងធ្ងន់ណាស់សម្រាប់ឲ្យសត្វបក្សីមួយទាញឯងចេញពីទីនេះ។

- ហ្វ៊ែរយែស- ហេរីនិយាយ - មិនមែនជាបក្សីធម្មតាឯណា- វាបានបែរយ៉ាងលឿនទៅកាន់អ្នកឯទៀត - យើងត្រូវតែកាន់ដៃគ្នា។ ជីននីកាន់ដៃរ៉ុន។ សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត...

- គេចង់និយាយពីលោក- រ៉ុននិយាយភ្លាមទៅកាន់សាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត។

- លោកត្រូវតែកាន់ដៃម្ខាងទៀតរបស់ជីននី។

ហេរីញាត់ដាវ និងម្ជុកសិល្ប៍ឲ្យជាប់ខ្សែក្រវ៉ាត់របស់វា ឯរ៉ុនរៀបចំកាន់ជាយអាវរបស់ហេរី។ ហេរីបានដកដៃទៅកាន់កន្ទុយដែលពោរពេញទៅដោយរោមយ៉ាងចម្លែករបស់ហ្វ៊ែរយែស។

ពន្លឺដ៏ចម្លែកហាក់សាយភាយជុំវិញខ្លួនពួកគេ ហើយរំពេចនោះជាមួយនឹងចលនាដ៏រហ័ស និងសំឡេងផ្ទុះដ៏ស្រទន់ ពួកគេកំពុងតែហោះទៅខាងលើ ចេញពីបំពង់។ ហេរីអាចស្តាប់ឮលោកសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាត ដែលកំពុងតែយោលយោកខ្លួននៅពីក្រោមវានិយាយថា៖

- គួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលមែន! វាហាក់ដូចជាប្រើវេទមន្តអញ្ចឹង។

ខ្យល់ដ៏ត្រជាក់បានជ្រៀតចូលទៅក្នុងសក់ក្បាលរបស់ហេរី ហើយមុនពេលដែលវាចាប់ផ្តើមសប្បាយរីករាយនឹងការធ្វើដំណើរនេះ ការហោះហើរបានបញ្ចប់ទៅហើយ។ ពួកគេទាំងបួនកំពុងតែឈរនៅលើកំរាលដ៏សូតនៃបន្ទប់ទឹករបស់ម៉ុននីង មីតថលហើយនៅពេលដែលសាស្ត្រាចារ្យឡក់ហាតបែរក្បាលរបស់គាត់ត្រង់ឡើងវិញ កន្លែងលុបមុខដែលលាក់រូងនោះបានរំកិលទៅរកសភាពដើមវិញ។

មីតថលសម្លឹងដោយបើកភ្នែកធំៗទៅកាន់ពួកគេ។

- ឯងនៅរស់ទេ!- នាងនិយាយខ្លាំងៗទៅកាន់ហេរី។

- មិនត្រូវនិយាយហាក់ដូចជាអស់សង្ឃឹមយ៉ាងនេះទេ- ហេរីនិយាយទាំងមុខក្រញូវ ហើយកំពុងតែជូតស្នាមអុចៗនៃឈាមចេញពីវ៉ែនតារបស់វា។

- ល្អហើយ...ខ្ញុំទើបតែបានគិតដែរ។ ប្រសិនបើឯងស្លាប់ ខ្ញុំអាចចែកបន្ទប់ទឹករបស់ខ្ញុំឲ្យឯងនៅបាន។- មីតថលនិយាយដោយបង្ហាញភាពអៀនខ្មាសនៅលើមុខពណ៌ប្រាក់របស់នាង។

- អ៊ាំ!- រ៉ុននិយាយនៅពេលដែលពួកគេចេញពីបន្ទប់ទឹក ហើយដើរទៅកាន់ច្រករបៀងដែលស្ងាត់គ្មានមនុស្សនៅ - ហេរី! ខ្ញុំគិតថាមីតថលដូចជាចូលចិត្តឯងណាស់! ឯងមានអ្នកប្រកួតប្រជែងហើយ ជីននី!

ប៉ុន្តែទឹកភ្នែកនៅតែស្រក់ជោកជាំពេញមុខជីននី។

- តើយើងទៅកន្លែងណាហ្នឹង?- រ៉ុនសួរ ហើយមើលទៅមុខជីននី ដោយក្រសែភ្នែកអន្ទះអន្ទែង។ ហេរីចង្អុល។

ហ្វ៊ែរយែសជាអ្នកនាំផ្លូវ ហើយបញ្ចេញពន្លឺពណ៌មាសតាមបណ្តោយច្រករបៀង។ ពួកគេបោះជំហានវែងៗតាមពីក្រោយវា។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ពួកគេដឹងថា ពួកគេកំពុងតែនៅចំហៀងការិយាល័យរបស់សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាល។

ហេរីគោះទ្វារ ហើយរុញទ្វារបើក។